

SLUJBA MINEIULUI

LUNA IANUARIE, ZIUA A ȘASEA

Sfânta și dumnezeiasca Arătare a Domnului nostru Iisus Hristos

Se cuvine a ști: În tradiția mănăstirească și în parohiile în care se cântă rânduiala „Ceasurilor împărătești” și face slujba înainte-prăznuirii, Vecernia Praznicului se unește cu Liturghia Sf. Vasile cel Mare ce se săvârșește în Ajun, spre seară, împreună cu Sfințirea Mare a apei, iar după ce se ia cina (singura masă în Ajun) și se face o mică pauză, se începe Privegherea Praznicului care constă din Pavecernița Mare, Litie și Utrenie. Dacă Praznicul Arătării Domnului se întâmplă să cadă în zilele de duminică sau luni, această rânduială suferă anumite schimbări, prevăzute de Tipic și de rânduielele mai detaliate descrise în Minei.

În trecut, slujba din Ajun era marcată și de faptul că, mai ales în catedrale, în această zi avea loc botezul în masă a catehumenilor (ca în Sâmbăta Mare), iar pentru a umple timpul în care episcopul săvârșea botezul, la strană se citeau 13 Paremii, cu cântări între ele. Dintre acestea, am lăsat doar 3 paremii, așa cum avem rânduiala în întreg anul bisericesc, păstrând și cântările antifonice speciale dintre ele, în amintirea vechii tradiții.

Deci, mai jos vom reda rânduiala simplă din parohii unde, în Ajun, Sfințirea Mare a apei se face uneori fără Liturghie (după care se merge pe la casele oamenilor), iar seara se săvârșește Vecernia (cu sau fără Litie), iar dimineața Utrenia și Liturghia praznicală cu rânduiala repetată a Sfinții Mari a apei.

LA VECERNIA MARE

După ce se dă binecuvântarea și se citește psalmul începător (103), diaconul zice ectenia mare. De este sâmbătă seara, se cântă **Fericit bărbatul... toată catisma**; iar de este duminică seara se cântă numai primii trei psalmi (starea I). Dacă este însă în altă zi, nu se citește catisma, ci după ectenie se cântă îndată: **Doamne, strigat-am..., iar diaconul cădește biserica după obicei.**

La Doamne strigat-am..., se pun stihirile pe 8 și se cântă stihirile pe glasul al 2-lea:

Alcătuire a lui Ioan monahul.

Pe Luminătorul nostru, Care luminează pe tot omul, văzându-L Înaintemergătorul, venind să Se boteze, i se bucură sufletul și îi tremură mâna; Îl arată pe El și zice popoarelor: iată, Cel ce izbăvește pe Israel, Cel ce ne slobozește pe noi din stricăciune. O, Cel ce ești fără de păcat, Hristoase, Dumnezeuul nostru, slavă Ție (de două ori).

Izbăvitorul nostru botezându-Se de rob și mărturisit fiind prin venirea Duhului, oștile îngerești s-au spăimântat văzându-L; iar glas din cer, de la Tatăl, a venit: Acesta, pe Care își pune mâna Înaintemergătorul, este Fiul Meu cel iubit, întru Care am binevoit, Hristoase Dumnezeu nostru, slavă Ție (de două ori).

Apele Iordanului Te-au primit pe Tine, Izvorul; și Mângâietorul în chip de porumbel S-a pogorât; plecatu-Și-a creștetul Cel ce a plecat cerurile; strigat-a și a zis lutul către Ziditorul: Pentru ce-mi poruncești fapte mai presus de mine? Eu am trebuință de botezul Tău. O, Cel de ești fără de păcat, Hristoase Dumnezeu nostru, slavă Ție (de două ori).

Vrând să mântuiești pe omul cel rătăcit, nu ai socotit nevrednicie a Te îmbrăca în chip de rob; că se cuvenea Ție, Stăpânului și Dumnezeu, să primești cele ale noastre, pentru noi. Că Tu, Izbăvitorule, botezându-Te cu trupul, ne-ai învrednicit pe noi de iertare. Pentru aceasta strigăm către Tine: Făcătorule de bine, Hristoase Dumnezeu nostru, slavă Ție (de două ori).

Slavă..., și acum..., același glas:

Alcătuire a lui Vizantie.

Plecatu-Ți-ai creștetul Înaintemergătorului, sfărâmat-ai capetele diavolilor, venit-ai la apele Iordanului, luminat-ai toate, spre a Te slăvi pe Tine Mântuitorule, Luminătorul sufletelor noastre.

VOHOD cu cădelnița: Lumină lină...

Prochimenul zilei și Paremiile cu troparele și cu stihurile lor.

PAREMIA 1

Din Cartea Facere (1:1-13), citire:

La început a făcut Dumnezeu cerul și pământul. Și pământul era netocmit și gol. Întuneric era deasupra adâncului și Duhul lui Dumnezeu Se purta pe deasupra apelor. Și a zis Dumnezeu: "Să fie lumină!" și a fost lumină. Și a văzut Dumnezeu că este bună lumina, și a despărțit Dumnezeu lumina de întuneric. Lumina a numit-o Dumnezeu ziuă, iar întunericul l-a numit noapte. Și a fost seară și a fost dimineață: ziua întâi. Și a zis Dumnezeu: "Să fie o țarie prin mijlocul apelor și să despartă ape de ape!" și a fost așa. A făcut Dumnezeu țaria și a

despărțit Dumnezeu apele cele de sub tărâie de apele cele de deasupra tărâiei. Tărâia a numit-o Dumnezeu cer. Și a văzut Dumnezeu că este bine. Și a fost seară și a fost dimineață: ziua a doua. Și a zis Dumnezeu: "Să se adune apele cele de sub cer la un loc și să se arate uscatul!" și a fost așa. Și s-au adunat apele cele de sub cer la locurile lor și s-a arătat uscatul. Uscatul l-a numit Dumnezeu pământ, iar adunarea apelor a numit-o mări. Și a văzut Dumnezeu că este bine. Apoi a zis Dumnezeu: "Să dea pământul din sine verdeață: iarbă, cu sămânță într-însa, după felul și asemănarea ei, și pomi roditori, care să dea rod cu sămânță în sine, după fel, pe pământ!" și a fost așa. Pământul a dat din sine verdeață: iarbă, care face sămânță, după felul și după asemănarea ei, și pomi roditori, cu sămânță, după fel, pe pământ. Și a văzut Dumnezeu că este bine. Și a fost seară și a fost dimineață: ziua a treia.

Apoi citețul cu glas mai înalt zice troparul acesta, în mijlocul bisericii:

Troparul, glasul al 5-lea:

Arătatu-Te-ai în lume, Cel ce ai făcut lumea, ca să luminezi pe cei ce ședeau într-un întuneric, Iubitorule de oameni, slavă Ție.

Stih: Dumnezeule milostivește-Te spre noi și ne binecuvântează; luminează fața Ta peste noi și ne miluiește.

Refren: ... ca să luminezi pe cei ce ședeau într-un întuneric, Iubitorule de oameni, slavă Ție.

Stih: Ca să cunoaștem pe pământ calea Ta, în toate neamurile mântuirea Ta.

...ca să luminezi pe cei ce ședeau într-un întuneric, Iubitorule de oameni, slavă Ție.

Stih: Mărturisească-se Ție popoarele, Dumnezeule, mărturisească-se Ție popoarele toate; pământul și-a dat rodul său.

...ca să luminezi pe cei ce ședeau într-un întuneric, Iubitorule de oameni, slavă Ție.

Stih: Binecuvântează-ne pe noi Dumnezeule, Dumnezeul nostru, binecuvântează-ne pe noi, Dumnezeule. Și să se teamă de Dânsul toate marginile pământului.

...ca să luminezi pe cei ce ședeau întru întuneric, Iubitorule de oameni, slavă Ție.

Slavă...Și acum..., și citețul citește începutul troparului:

Arătatu-Te-ai în lume, Cel ce ai făcut lumea...,

Apoi strana cântă:

...ca să luminezi pe cei ce ședeau întru întuneric, Iubitorule de oameni, slavă Ție.

PAREMIA 2-a

Din Cartea Ieșire (14:15-18, 21-29; 15:22-16:1), citire:

Atunci a zis Domnul către Moise: "Ce strigi către Mine? Spune fiilor lui Israel să pornească, iar tu ridică-n toiagul și-ți întinde mâna asupra mării și o desparte și vor trece fiii lui Israel prin mijlocul mării, ca pe uscat. Iată, Eu voi învârtoșa inima lui Faraon și a tuturor Egiptenilor, ca să meargă pe urmele lor. Și-Mi voi arăta slava Mea asupra lui Faraon și asupra a toată oștirea lui, asupra carelor lui și asupra călăreților lui. Și vor cunoaște toți Egiptenii că Eu sunt Domnul, când îmi voi arăta slava Mea asupra lui Faraon, asupra carelor lui și asupra călăreților lui". Apoi Moise și-a întins mâna sa asupra mării și a alungat Domnul marea toată noaptea cu vânt puternic de la răsărit și s-a făcut marea uscat, că s-au despărțit apele. Și au intrat fiii lui Israel prin mijlocul mării, mergând ca pe uscat, iar apele le erau perete, la dreapta și la stânga lor. Iar Egiptenii urmărindu-i, au intrat după ei în mijlocul mării toii caii lui Faraon, carele și călăreții lui. Dar în straja dimineții a căutat Domnul din stâlpul cel de foc și din nor spre tabăra Egiptenilor și a umplut tabăra Egiptenilor de spaimă. Și a făcut să sară roțile de la carele lor, încât cu anevoie mergeau carele. Atunci au zis Egiptenii: "Să fugim de la fața lui Israel, că Domnul se luptă pentru ei cu Egiptenii!" Iar Domnul a zis către Moise: "Întindeți mâna asupra mării, ca să se întoarcă apele asupra Egiptenilor, asupra carelor lor și asupra călăreților lor". Și și-a întins Moise mâna asupra mării și spre ziuă s-a întors apa la locul ei, iar Egiptenii fugeau împotriva apei. Și așa a înecat Dumnezeu pe Egipteni în mijlocul mării. Iar apele s-au tras la loc și au acoperit carele și călăreții întregii oștiri a lui Faraon, care intrase după Israeliți în mare, și nu a rămas nici unul dintre ei. Fiii lui Israel însă au trecut prin mare ca pe uscat și apa le-a fost perete la dreapta și stânga lor.

Apoi a ridicat Moise pe fiii lui Israel de la Marea Roșie și i-a dus în pustia Șur și au mers trei zile prin pustie și n-au găsit apă. Au ajuns apoi la Mara, dar n-au putut să bea apă nici din Mara, că era amară, pentru care s-a și numit locul acela Mara. De aceea cârtea poporul împotriva lui Moise și zicea: "Ce să bem?" Atunci Moise a strigat către Domnul și Domnul i-a arătat un lemn; și l-a aruncat în apă și s-a îndulcit apa. Acolo a pus Domnul poporului Său rânduiele și porunci și acolo l-a încercat și i-a zis: "De vei asculta cu luare-aminte glasul Domnului Dumnezeului

tău și vei face lucruri drepte înaintea Lui și de vei lua aminte la poruncile Lui și vei păzi legile Lui, nu voi aduce asupra ta nici una din bolile pe care le-am adus asupra Egiptenilor, că Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău Care te vindecă". Apoi au venit în Elim. Și erau acolo douăsprezece izvoare de apă și șaptezeci de pomi de finic. Și au tăbărit acolo lângă apă. Plecând apoi din Elim, a venit toată obștea fiilor lui Israel în pustia Sin, care este între Elim și între Sinai, în ziua a cincisprezecea a lunii a doua, după ieșirea din Egipt.

Troparul, glasul al 5-lea:

Păcătoșilor și vameșilor, pentru mulțimea milei Tale Te-ai arătat, Mântuitorul nostru. Că unde avea să strălucească lumina Ta, dacă nu celor ce ședeau într-un întuneric? Iubitorule de oameni, slavă Ție.

Stih: Domnul a împărășit, într-un podobă S-a îmbrăcat.

Refren: ...Că unde avea să strălucească lumina Ta, dacă nu celor ce ședeau într-un întuneric? Iubitorule de oameni, slavă Ție.

Stih: Ridicat-au râurile, Doamne, ridicat-au râurile glasurile lor.

...Că unde avea să strălucească lumina Ta, dacă nu celor ce ședeau într-un întuneric? Iubitorule de oameni, slavă Ție.

Stih: Minunate sunt înălțările mării; minunat este într-un cele înalte, Domnul.

...Că unde avea să strălucească lumina Ta, dacă nu celor ce ședeau într-un întuneric? Iubitorule de oameni, slavă Ție.

Slavă... Și acum..., **și citețul citește începutul troparului:**

Păcătoșilor și vameșilor, pentru mulțimea milei Tale, Te-ai arătat, Mântuitorul nostru...

Apoi strana cântă:

...Că unde avea să strălucească lumina Ta, dacă nu celor ce ședeau într-un întuneric? Iubitorule de oameni, slavă Ție.

Și se continuă PAREMIA 3-a

Din Cartea lui Iosua (3:5,15-17), citire:

Și a zis Iosua către popor: „Sfințiți-vă pentru dimineată, căci mâine are să facă Domnul minuni între voi”. Iar preoților le-a zis Iosua: „Ridicați chivotul legământului Domnului și mergeți înaintea poporului!” și au luat preoții chivotul legământului Domnului și au mers înaintea poporului. Atunci a zis Domnul către Iosua: „În ziua aceasta voi începe a te preamări înaintea ochilor tuturor fiilor lui Israel, ca să cunoască ei că, precum am fost cu Moise, așa am să fiu și cu tine. Tu însă să poruncești preoților care poartă chivotul legământului și să zici: „Îndată ce veți intra în mijlocul apelor Iordanului, să vă opriți în Iordan!” Îndată ce preoții cei ce duceau chivotul au intrat în Iordan și picioarele preoților, care duceau chivotul, s-au afundat în apa Iordanului, apa care curgea din sus s-a oprit și s-a făcut perete pe o foarte mare depărtare, până la cetatea Adam, care e lângă Țartan, iar cea care curgea spre marea cea din Arabah, spre Marea Sărată, s-a scurs și a secat, iar preotul a trecut în fala Ierihonului. Atunci Iordanul umplea matca sa și ieșea din toate malurile sale, ca în timpul secerișului grâului. Preoții care duceau chivotul legământului Domnului stăteau ca pe uscat în mijlocul Iordanului, cu picioarele neudate; iar fiii lui Israel au mers ca pe uscat, până ce tot poporul a trecut prin Iordan.

LA LITIE

Se pun stihirile, glasul al 4-lea:

Alcătuire a lui Cosma Monahul

Cel ce Se îmbracă cu lumina ca și cu o haină, pentru noi a binevoit a Se face ca noi. Și Se îmbracă astăzi cu apa Iordanului, nu El având trebuință de aceasta spre curățire, ci lucrându-ne nouă în Iordan cea de a doua naștere. O, minune: Hristos, Dumnezeuul și Mântuitorul sufletelor noastre, fără de foc topește și zidește din nou fără de sfârâmăre și mântuiește pe cei ce se luminează întru Dânsul.

Pe Tine, Cel ce cu Duh și cu foc curățești păcatul lumii, văzându-Te Botezătorul venind către dânsul, spăimântându-se și tremurând a strigat, grăind: nu cutez a atinge creștetul Tău, cel preacurat. Tu, sfințește-mă, Stăpâne, cu Arătarea Ta, Unule Iubitorule de oameni.

Veniți să urmăm fecioarelor celor înțelepte; veniți să întâmpinăm pe Stăpânul, Cel ce S-a arătat. Că vine ca un mire la Iordan; Iordanul văzându-Te s-a temut și așteaptă; Ioan a strigat: nu cutez a mă atinge de creștetul cel fără de moarte. Duhul S-a pogorât în chip de porumbel

să sfințească apele; și glas din cer s-a auzit: Acesta este Fiul Meu, Cel ce a venit în lume să mântuiască neamul omenesc; Doamne, slavă Ție.

Se botează Hristos, și iese din apă, ridicând împreună cu Sine lumea. Și se văd deschizându-se cerurile; pe care Adam și le-a închis sieși și celor împreună cu dânsul. Și Duhul mărturisește Dumnezeuirea, că vine peste Cel ce este asemenea cu Dânsul și glas din cer s-a auzit. Că de acolo este Cel mărturisit, Mântuitorul sufletelor noastre.

Cutremuratu-s-a mâna Botezătorului, când s-a atins de preacuratul Tău creștet; întorsu-s-a înapoi râul Iordanului, neîndrăznind a sluji Ție, că cel ce s-a sfiit de Iisus al lui Navi, cum era să nu se teamă de Făcătorul său? Ci toată iconomia ai plinit-o, Mântuitorul nostru, ca să mântuiești lumea, cu Arătarea Ta, Unule Iubitorule de oameni.

Slavă..., glasul al 8-lea:

Alcătuire a lui Ioan Monahul

Doamne, vrând să plinești cele ce ai hotărât din veac, ai luat din toată făptura slujitori ai Tainei Tale. Din îngerii pe Gavriil, din oameni pe Fecioara, din ceruri steaua și din ape Iordanul, întru care ai pierdut fărădelegea lumii, Mântuitorul nostru, slavă Ție.

Și acum..., același glas:

Alcătuire a lui Anatolie

Astăzi făptura se luminează; astăzi se veselesc toate cele cerești, împreună cu cele pământești. Îngerii și oamenii se amestecă laolaltă. Că unde este de față Împăratul este și buna rânduială. Deci să alergăm la Iordan, să vedem cu toții pe Ioan cum botează creștetul cel nefăcut de mână și fără de păcat. Pentru aceasta, apostolicesc glas aducând, să cântăm laolaltă, strigând: arătat-u-s-a harul lui Dumnezeu cel mântuitor, tuturor oamenilor, luminând și dând credincioșilor mare milă.

LA STIHOAVNĂ

Se pun stihurile, glasul al 2-lea:

Alcătuire a lui Anatolie

La râul Iordanului, văzându-Te Ioan ca vii către el, Hristoase Dumnezeu, a zis: pentru ce ai venit la rob, Doamne, neavând întinăciune? Într-al cui nume Te voi boteza? Într-al Tatălui? Dar pe Acesta Îl porți întru Tine. Într-al Fiului? Dar Tu Însuți ești Cel ce Te-ai întrupat. Într-al Duhului Sfânt ? Dar și pe Acesta știi a-L da credincioșilor, cu suflarea gurii Tale. Cel ce Te-ai arătat, Dumnezeu, miluiește-ne pe noi.

Stih: Marea a văzut și a fugit, Iordanul s-a întors înapoi.

Văzutu-Te-au apele, Dumnezeu, văzutu-Te-au apele și s-au înspăimântat. Că heruvimii nu pot să privească spre slava Ta, nici serafimii nu o pot căuta. Ci cu frică stând înaintea Ta, unii Te poartă, iar alții slăvesc puterea Ta. Cu care, Îndurate, vestim lauda Ta, grăind: Cel ce Te-ai arătat, Dumnezeu, miluiește-ne pe noi.

Stih: Ce-ți este ție, mare, că ai fugit, și ție, Iordane, că te-ai întors înapoi?

Astăzi Făcătorul cerului și al pământului vine cu trupul la Iordan, cerând botez, Cel ce este fără de păcat, ca să curățească lumea de înșelăciunea vrăjmașului. Și Se botează de către rob, Stăpânul tuturor, și dăruiește, prin apă, curățirea neamului omenesc. Acestuia să strigăm: Cel ce Te-ai arătat, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Slavă... Și acum..., glasul al 8-lea:

Alcătuire a lui Teofan

Cel din cea stearpă, sfeșnicul luminos, văzând pe Soarele cel din Fecioară la Iordan, cerând botez, cu frică și cu bucurie a strigat către Dânsul: Tu mă sfințește, Stăpâne, cu Dumnezeiasca Ta Arătare.

TROPARUL, glasul 1:

În Iordan botezându-Te Tu, Doamne, închinarea Treimii s-a arătat. Că glasul Părintelui a mărturisit Ție, Fiu iubit pe Tine numindu-Te; și Duhul, în chip de porumbel, a întărit adevărul cuvântului. Cel ce Te-ai arătat, Hristoase Dumnezeule, și lumea ai luminat, slavă Ție (de trei ori).

Urmează obișnuita binecuvântare a pâinilor.

LA UTRENIE

La Dumnezeu este Domnul..., se cântă troparul (de trei ori).

După Catisma întâia se cântă SEDEALNA, glasul al 3-lea:

Podobie: De frumusețea fecioriei tale...

Arătându-Te Tu în Iordan, Mântuitorule, și botezându-Te de Înaintemergătorul, Hristoase, Fiu iubit ai fost mărturisit de Tatăl. Pentru aceasta și împreună fără de început cu Tatăl Te-ai arătat; iar Duhul Sfânt peste Tine S-a pogorât; întru Care și luminându-ne noi, strigăm: slavă lui Dumnezeu, Celui în Treime.

Slavă...,Și acum...

Podobie: Degrabă ne întâmpină...

Apele Iordanului le-ai sfințit, stăpânirea păcatului ai sfărâmat-o, Hristoase, Dumnezeul nostru. Plecatu-Te-ai pe Tine sub palma Înaintemergătorului și ai mântuit din înșelăciune neamul omenesc. Pentru aceasta te rugăm mântuiește lumea Ta.

După Catisma doua, se cântă SEDEALNA, glasul al 4-lea:

Podobie: Spăimântatu-s-a Iosif...

Râule Iordan, pentru ce, privind, te-ai mirat? Gol am văzut pe Cel nevăzut și m-am spăimântat. Și cum nu m-aș fi spăimântat de Dânsul și nu m-aș fi întors? Îngerii, văzându-L, s-au înfricoșat, cerul s-a

spăimântat și pământul s-a cutremurat și marea și toate cele văzute și cele nevăzute s-au îngrozit. Că Hristos S-a arătat, la Iordan, să sfințească apele.

Slavă... Și acum..., **tot aceasta.**

După Polieleu se cântă SEDEALNA, glasul al 4-lea:

Podobie: Spăimântatu-s-a Iosif...

Veniți credincioșii să vedem unde S-a botezat Hristos. Să mergem la râul Iordanului, către glasul celui ce strigă și să vedem pe Făcătorul lui Adam, sub mâna robului plecat, pentru milostivirea Sa cea mare. Și către Dânsul să strigăm: Venit-a la Iordan Cel ce S-a arătat să sfințească apele.

Slavă... Și acum..., **tot aceasta.**

Apoi se cântă Antifonul întâi al glasului al 4-lea:

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Marea a văzut și a fugit; Iordanul s-a întors înapoi.

Stih: Ce-ți este ție, mare, că ai fugit; și ție, Iordane, că te-ai întors înapoi?

Toată suflarea...

Din Sfânta Evanghelie cea după Marcu (**I:9-11**), citire:

În zilele acelea, Iisus a venit din Nazaretul Galileii și s-a botezat în Iordan, de către Ioan. Și îndată, ieșind din apă, a văzut cerurile deschise și Duhul ca un porumbel coborându-Se peste El. Și glas s-a făcut din ceruri: Tu ești Fiul Meu cel iubit, întru Tine am binevoit.

Psalmul 50.

Slavă..., **glasul al 2-lea:**

Toate astăzi să se bucure; Hristos arătându-Se în Iordan.

Și acum..., **tot aceasta.**

Stih: Miluiește-ne, Dumnezeule, după mare mila Ta și după mulțimea îndurărilor Tale șterge fărădelegile noastre.

Și stihira, glasul al 6-lea:

Dumnezeu Cuvântul S-a arătat în trup neamului omenesc. Stătut-a să Se boteze în Iordan; și Înaintemergătorului a zis către Dânsul: cum voi tinde mâna mea și mă voi atinge de creștetul Celui ce stăpânește toate? Că deși ești Prunc din Maria, dar Te știu Dumnezeu mai înainte de veci. Pe pământ umbli, Cel ce ești lăudat de serafimi; iar eu, rob fiind, nu m-am învățat a boteza pe Stăpânul. Cel ce ești necuprins, Doamne, slavă Ție.

CANOANELE

Se pun două canoane ale căror irmoase se cântă de câte două ori și troparele pe 12.

CÂNTAREA 1-A

Canonul întâi, alcătuire a lui Cosma.

Irmosul, glasul al 2-lea:

Fundul adâncului l-a descoperit, și pe uscat pe ai Săi i-a trecut, întru același acoperind pe potrivnici, Domnul, Cel tare întru războaie, Că S-a preaslăvit.

Pe Adam, cel stricat, iarăși îl zidește în apele Iordanului și capetele diavolilor, celor ascunși, le sfărâmă Împăratul veacurilor, Domnul, Că S-a preaslăvit.

Cu focul cel fără de materie al Dumnezeirii, în trup materialnic îmbrăcându-Se, cu apa Iordanului Se acoperă Cel ce S-a întrupat din Fecioară, Domnul, că S-a preaslăvit.

Cel ce spală păcatele oamenilor, împreună cu aceștia S-a curățit în Iordan, cu care voind S-a asemănat, rămânând ceea ce era și pe cei din întuneric îi luminează Domnul, că S-a preaslăvit.

Canonul al doilea, al sfântului Ioan Damaschin.

Irmosul:

Umblat-a Israel prin valul cel învăluit al mării, cel ce s-a arătat uscat îndată. Iar negrul luciu pe voievozii egipteni i-a înecat cu totul, mormântul cel aşternut cu apă, cu puterea cea tare a dreptei Stăpânului.

Plecatu-Ţi-ai grumazul Tău, Împărate, soarelui celui purtător de lumină, care s-a arătat oamenilor din pustiu, venind acum la apele Iordanului, ca să smulgi pe începătorul neamului din locul cel întunecos şi să curăţeşti făptura de toată spurcăciunea.

Cuvinte fără de început, pe cel ce s-a îngropat cu Tine în râu, pe cel stricat de înşelăciune, îl înnoieşti desăvârşit, primind acest preaputernic glas de negrăit, de la Tatăl: Acesta este Fiul Meu cel iubit şi întocmai Mie cu firea.

Drept Catavasii, se pun irmoasele amânduror Canoanelor, la toate cântările.

CÂNTAREA A 3-A:

Canonul întâi

Irmosul:

Domnul, Cel ce dă cârmuitorilor noştri tărie şi înalţă fruntea unşilor Săi, S-a născut din Fecioară şi vine către botez. Deci credincioşii să-I strigăm: nu este sfânt ca Dumnezeuul nostru şi nu este drept, afară de Tine, Doamne.

Veseleşte-te, astăzi, Biserică a lui Hristos, care mai înainte erai stearpă şi cumplit neroditoare. Că prin apă şi prin Duh s-au născut Ţie fii, care cu credinţă strigă: nu este sfânt ca Dumnezeuul nostru şi nu este drept, afară de Tine, Doamne.

Înaintemergătorul strigă în pustiu cu mare glas: gătiţi căile lui Hristos, şi cărările Dumnezeuului nostru drepte le faceţi şi cu credinţă strigaţi: nu este sfânt ca Dumnezeuul nostru şi nu este drept, afară de Tine, Doamne.

Canonul al doilea

Irmosul:

Câți ne-am dezlegat din cursele cele vechi, de leii cei mâncători cărora li s-au sfărâmat dinții, să ne bucurăm și să împletim cuvânt din cuvintele cântării, cu care de la noi de daruri se îndulcește.

Cel ce a sădit întâi moartea făpturii, închipuindu-se în firea fiarei celei rău făcătoare, se întunecă prin trupeasca venire că este lovit de Stăpânul, Cel ce S-a arătat ca un luceafăr, ca să-i sfărâme capul, cel vrăjmaș.

Trage la Sine firea cea de Dumnezeu zidită, cea îngropată în hotarele pântecelui tiranului. Spre zidirea cea din nou a neamului pământesc, Stăpânul Se naște, lucrul preabun săvârșind, că a venit, vrând să curățească firea noastră.

Ipacoi, glasul al 5-lea:

Când cu arătarea Ta ai luminat toate, atunci marea cea sărată a necredinței a fugit și Iordanul, cel ce curgea în jos, s-a întors, ridicându-ne pe noi la cer. Ci, cu înălțimea dumnezeieștilor Tale porunci, păzește-ne pe noi, Hristoase Dumnezeule, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu și ne miluiește.

CÂNTAREA A 4-A:

Canonul întâi

Irmosul:

Auzitu-s-a, Doamne, glasul Tău, Care ai zis: glasul celui ce strigă în pustiu, când ai tunat peste ape multe, mărturisind Fiului Tău, cu totul fiind de față, iar prin Duhul a strigat: Tu ești Hristos, înțelepciunea și puterea lui Dumnezeu.

Să se curățească Soarele cel prealuminat din fire, cine a mai văzut?, a strigat propovăduitorul. Să Te spăl cu ape pe Tine, strălucirea Slave, chipul Tatălui, Cel pururea veșnic, și iarbă fiind eu să mă ating

de focul Dumnezeirii Tale? Că Tu ești Hristos, înțelepciunea și puterea lui Dumnezeu.

Moise și-a arătat dumnezeiasca-i cucernicie pe care a avut-o, apropiindu-se de Tine. Că dacă Te-a înțeles, când l-ai strigat din rug, îndată și-a întors fața. Dar eu acum Te voi privi deslușit, sau cum îmi voi pune mâna peste Tine? Că Tu ești Hristos, înțelepciunea și puterea lui Dumnezeu.

Suflet înțelegător având și cinstit fiind cu dreapta judecată, mă rușinez de cele neînsuflețite; că dacă Te voi boteza pe Tine, mă vor învinui: muntele ce fumega cu foc, marea ce s-a despărțit în două și Iordanul acesta, care s-a întors. Că Tu ești Hristos, înțelepciunea și puterea lui Dumnezeu.

Canonul al doilea

Irmosul:

Curățindu-se cu lumina privirii celei tainice, cântând proorocul a oamenilor înnoire, a glăsuț mișcat fiind de Duhul, arătând întruparea Cuvântului celui negrăit, de care s-au sfărâmat stăpânirile celor puternici.

Trimis fiind de la Tatăl, Prealuminate Cuvinte, vii să gonești cuprinderea nopții cea rău întunecată, să dezrădăcinezi păcatele oamenilor și să-i tragi la Tine, ca pe niște fii luminați, cu botezul Tău cel din curgerile Iordanului.

Văzând pe Însuși Cuvântul cel preaslăvit, propovăduitorul strigă lămurit făpturii: Acesta, Care este mai înainte de mine, a strălucit după mine cu trup asemenea mine, cu dumnezeiască putere, ca să strice păcatul nostru cel vrăjmaș.

Pășune aducând celei ce însăși este purtătoare de viață, vânează, călcând peste cuiburile vrăjmașului, dărâmând nenumăratele piedici, Dumnezeu Cuvântul, și pe cel ce lovea cu călcâiul pe tot neamul prizându-l, mântuiește făptura.

CÂNTAREA A 5-A:

Canonul întâi

Irmosul:

Iisus, Începătorul vieții, vine să dezlege osânda lui Adam celui întâi-zidit; iar curățire, ca unui Dumnezeu, netrebuindu-l, pe cel căzut îl curățește în Iordan, întru care omorând vrajba, dăruiește pacea, care covârșește toată mintea.

Adunându-se popoare nenumărate să se boteze de la Ioan, acela a stat în mijlocul lor și a strigat către cei de față: cine v-a arătat vouă, neascultătorilor, să fugiți de mânia ce va să fie? Aduceți roade vrednice lui Hristos, că Cel ce stă acum de față dăruiește pacea.

Lucrătorul și Ziditorul în mijloc stând, ca Cel ce singur cercă inimile tuturor, și în mâini luând lopata curățitoare, desparte cu multă înțelepciune aria cea a toată lumea, arzând nerodirea și dăruind viață veșnică celor bine roditori.

Canonul al doilea

Irmosul:

Cei ce ne-am spălat prin curățirea Duhului de veninul spurcatului și întunecatului vrăjmaș, plecat-am pe calea cea nouă, fără rătăcire, care duce la bucuria cea neapropiată, apropiată numai celor împăcați cu Dumnezeu.

Văzând Făcătorul pe cel ce l-a zidit cu degetele întru întunericul greșelilor, și în legături de nescăpat, ridicându-l, l-a pus pe amândoi umerii Săi; iar acum în vârtejurile curgerilor năvalnice îl spală de rușinea cea de demult, a răului obicei al lui Adam.

Cu dreaptă credință să alergăm, cu osârdie, la izvoarele cele preacurate, ale curgerii celei mântuitoare, și să vedem pe Cuvântul Cel din cea nestrucată, Cel ce ne pune înaintea apa dumnezeieștii însetări, care curățește cu blândețe boala lumii.

CÂNTAREA A 6-A:

Canonul întâi

Irmosul:

Glasul Cuvântului, sfeșnicul Luminii, luceafărul mergător înaintea Soarelui, în pustiu strigă tuturor popoarelor: pocăiți-vă și mai înainte vă curățiți; că de față stă Hristos, izbăvind lumea din stricăciune.

Cel ce S-a născut fără stricăciune din Dumnezeu Tatăl, S-a întrupat din Fecioara, fără de pată, Hristos; a Căruia curea, adică unirea Cuvântului cea cu noi, Înaintemergătorul ne învață că nu este lesne a o dezlega; Care izbăvește pe pământeni din stricăciune.

Cu foc botează în cele din urmă, Hristos, pe cei neascultători, care nu Îl socoteau Dumnezeu. Iar pe cei ce cunosc Dumnezeirea Lui, cu Duhul Îi înnoiește, prin apă, cu harul, de greșeli izbăvindu-i.

Canonul al doilea

Irmosul:

Pe Cel dorit L-a mărturisit cu preafericit glas Tatăl, pe Care din pântece L-a născut. Adevărat, zice, Acesta de o fire fiindu-Mi Fiu, luminat a ieșit din neamul omenesc - Cuvânt al Meu viu și om după rânduială.

Din fiara mării, proorocul, cel prins în chip minunat timp de trei nopți, iarăși a ieșit, arătând tuturor, de mai înainte, mântuirea de diavolul cel ce oameni ucigător, prin nașterea cea de a doua, în anii cei de apoi.

Cerul deschizându-se, prin prealuminatele sale adâncuri, cele mai ascunse, proorocul a zărit pe Duhul, Cel trimis de la Tatăl, pogorându-Se ca un porumbel în chip de negrăit. Și rămânând peste Cuvântul cel preacurat, S-a arătat popoarelor, venind la Stăpânul.

CONDACUL, glasul al 4-lea:

Arătatu-Te-ai astăzi lumii, și lumina Ta, Doamne, s-a însemnat peste noi, care cu cunoștință Te lăudăm. Venit-ai și Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

ICOS

Galileii neamurilor, laturii Zabulonului și pământului Neftalimului, lumină mare, precum a zis proorocul, a strălucit Hristos; celor din întuneric s-a arătat rază luminoasă, care a răsărit în Betleem din Maria, Domnul în toată lumea și-a răspândit razele, Soarele dreptății. Pentru aceasta cei ce sunteți goi din Adam, veniți toți să ne îmbrăcăm cu Dânsul, ca să ne încălzim: că acoperă pe cei goi și luminează pe cei din întuneric. Venit-ai și Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

CÂNTAREA A 7-A:

Canonul întâi

Irmosul:

Pe tinerii cei binecredincioși, care au intrat în cuptorul cel cu foc, suflând Duhul cel răcoritor și pogorârea dumnezeiescului înger, nevătămați i-a păzit. Pentru aceea, în văpaie răcoriți fiind, cu mulțumire cântau: Prealăudate Doamne al părinților și Dumnezeu, bine ești cuvântat.

Precum în cer tot așa și la Iordan, puterile îngerești au stat de față, cu cutremur și cu mirare, privind la smerenia cea mare a lui Dumnezeu: cum Cel ce ține așezarea apelor cele mai de deasupra a stat în ape, purtător de trup, Dumnezeul părinților noștri.

Norul și marea, întru care, oarecând, s-a botezat poporul de demult, întru ieșire, prin Dătătorul Legii, au preînchipuit minunea dumnezeiescului botez. Și marea era chipul apei, iar norul, al Duhului; prin care desăvârșiți făcându-ne, strigăm: bine ești cuvântat Dumnezeul părinților noștri.

Toți credincioșii, teologhisind neîncetat, cu îngerii să slăvim pe Tatăl și pe Fiul și pe Duhul Sfânt că aceasta este Treimea cea în Ipostase de o ființă și unul este Dumnezeu, Căruia Îi cântăm: prealăudate Doamne al părinților și Dumnezeule, bine ești cuvântat.

Canonul al doilea

Irmosul:

Ars-a cu apă capetele vrăjmașului Cel ce a potolit văpaia cea înălțată a cuptorului în care erau tinerii cei binecredincioși. Negura cea grea, care este din păcat, toată o spală cu roua Duhului.

Văpaia haldeilor cea îngrozitoare, care Te închipuia pe Tine, ai oprit-o, prefăcând-o în rouă. Iar acum cu apă Te-ai îmbrăcat, surpând pe vătămătorul vrăjmaș, cel tănuit, care chema la calea cea lunecătoare.

Despărțindu-se Iordanul de demult, pe uscat a trecut poporul lui Israel, închipuindu-Te pe Tine, Cel preaputernic, Care treci acum, cu sânzătură, făptura prin ape, către calea cea nestricată și mai bună.

Știm că Tu ai adus de demult în chip jalnic potopul cel atotnemic, spre pierderea a toate; o, de trei ori mărețe și uimitoare lucruri făcând! Iar acum ai înecat, Hristoase, păcatul, pentru milostivirea și mântuirea oamenilor.

CÂNTAREA A 8-A:

Canonul întâi

Irmosul:

Taină minunată a arătat cuptorul Babilonului, care a izvorât rouă. Că în valurile sale vrea să primească Iordanul pe Focul cel netrupesc și îngăduie pe Ziditorul, Cel ce Se botează cu trupul, pe Care Îl binecuvintează popoarele și Îl preaînălță întru toți vecii.

Leapădă orice temere, a zis Izbăvitorul Înaintemergătorului; pleacă-Te Mie și vino la Mine ca la Hristos, că Acesta sunt din fire;

supune-te poruncii Mele și Mă botează pe Mine, Cel ce Mă pogor. Pe Care Mă binecuvântează popoarele și Mă preaînălță întru toți vecii.

Cuvintele Stăpânului dacă le-a auzit Botezătorul, cutremurându-se, palma și-a întins. Dar atingându-se cu mâna de creștetul Ziditorului său, Cel ce vrea să Se boteze, a strigat: sfințește-mă, că Tu ești Dumnezeuul meu, pe Care Te binecuvintează popoarele și Te preaînălță întru toți vecii.

A Sfintei Treimi:

A Treimii arătare în Iordan, s-a făcut; că însăși firea mai presus de Dumnezeire, Tatăl, a strigat: Acesta ce Se botează este Fiul Meu cel iubit. Și Duhul a venit la Cel asemenea; pe Care Îl binecuvintează popoarele și-L preaînălță întru toți vecii.

Canonul al doilea

Irmosul:

Făptura s-a slobozit și fiii cei mai înainte întunecați s-au luminat; singur domnul întunericului suspină. Acum toată moștenirea neamurilor, ceea ce era mai înainte ticăloasă, cu osârdie să binecuvânteze pe Pricinuitorul.

Cei trei temători de Dumnezeu în foc fiind rourați, strălucind luminat întru întreitele sfințenii, au arătat în chip lămurit firea cea preaînaltă care a ars, cu amestecarea omenească în rouă în chip dorit, toată înșelăciunea atotpierzătoare.

Să se îmbrace în alb toată firea pământească cea ridicată acum din cădere la ceruri, căci prin Cuvântul, prin Care toate se țin, spălată de greșelile cele dintâi în ape curgătoare, a scăpat de ele, curățindu-se în chip luminat.

Cântarea a 9-a:

Nu se cântă: Ceea ce ești mai cinstită... **ci stihirile acestea cu stihuri:**

Canonul întâi

Stih: Mărește, suflete al meu, pe cea mai cinstită decât oștile cerești.

Irmosul:

Nu izbutește nici o limbă a te lăuda după vrednicie, ci se întunecă și mintea cea mai presus de lume să cânte ție, de Dumnezeu Născătoarea. Însă, fiind bună, primește credința; că știi râvna noastră cea dumnezeiască; că tu creștinilor ești ocrotitoare, pe tine te mărim.

Deci, se același stih și irmosul, asemenea, și a doua strană.

Apoi se cântă aceste stihuri cu tropare ale Canonului întâi, cu stihuri:

Stih: Mărește, suflete al meu, pe Cel ce a cerut botez de la Înaintemergător.

Stih: Mărește, suflete al meu, pe Cel ce a cerut la Iordan să Se boteze.

Troparul:

Vino David cu Duhul la cei luminați. Cântă acum: apropiați-vă de Dumnezeu cu credință, grăind: luminați-vă; că săracul acesta Adam, întru cădere, a strigat și l-a auzit pe el Domnul, venind la apele Iordanului, și pe cel stricat l-a înnoit.

Stih: Mărește, suflete al meu, pe Cel ce a fost mărturisit de glasul părintesc.

Stih: Mărește, suflete al meu, pe Cel din Treime, Care și-a plecat grumazul și botez a primit.

Troparul:

Isaia grăiește: spălați-vă și vă curățiți; lăsați-vă vicleșugurile dinaintea Domnului. Cei însetați mergeți la Apa cea vie. Că Hristos stropește cu apă înnoitoarea pe cei ce se apropie de Dânsul cu credință, și botează cu Duh spre viața cea neîmbătrânitoare.

Stih: Proorocule, vino la Mine, tinde-ți mâna și Mă botează degrabă.

Stih: Proorocule, lasă acum, și Mă botează pe Mine, Cel ce voiesc, că am venit să plinesc toată dreptatea.

Troparul:

Păziți suntem, credincioșilor, cu harul și cu pecetea. Că precum evreii scăpau de pierzătorul ungând pragurile cu sânge, așa și nouă această dumnezeiască prăznuire ne va fi baie de a doua naștere; din care vom vedea și Lumina cea neapusă a Treimii.

Canonul al doilea, cu stihuri:

Stih: Mărește, suflete al meu, pe cea mai cinstită decât oștile cerești, pe preacurata Fecioară, Născătoare de Dumnezeu.

Irmosul:

O, minunile nașterii tale celei mai presus de minte, Mireasă preacurată, Maică binecuvântată, prin care dobândind desăvârșit mântuire, cântăm după vrednicie făcătoarei de bine, aducând ca dar cântare de mulțumire.

Stih: Astăzi Stăpânul Își pleacă grumajii sub mâna Înaintemergătorului.

Stih: Astăzi Ioan botează pe Stăpânul în apele Iordanului.

Stih: Astăzi Stăpânul în ape îngroapă păcatele oamenilor.

Troparul:

Știm că cele ce s-au arătat lui Moise în rug, aici prin uimitoarea așezăminte s-au lucrat. Că precum Fecioara, care a purtat în sine foc, născând pe Purtătorul de lumină, a fost păzită de Binefăcătorul nevătămată, așa au fost păzite și apele Iordanului, primindu-L pe El.

Stih: Astăzi Stăpânul de sus este mărturisit Fiu iubit.

Stih: Astăzi Stăpânul a venit să sfințească firea apelor.

Stih: Astăzi Stăpânul primește botez din mâna Înaintemergătorului.

Troparul:

Împărate fără de început, desăvârșind firea omenească, ai uns-o cu împărtășirea Duhului și cu ape preacurate ai curățit-o și puterea întunericii cea înfumurată biruind, ai mutat-o acum la viața cea neîncetată.

Apoi, strana întâia cântă stihul Canonului întâi și irmosul: Nu izbutește nici o limbă... (vezi Irmosul Cântării a 9-a la Canonul întâi).

Și a doua strană cântă, de asemenea, stihul Canonului al doilea și irmosul: O, minunile nașterii tale... (Vezi Irmosul Cântării a 9-a, la Canonul al doilea).

LUMINÂNDA

Podobie: Cercetatu-ne-ai pe noi...

Arătat-S-a Mântuitorul, Harul și Adevărul, în apele Iordanului; și pe cei ce erau întru întuneric și în umbră dormeau i-a luminat. Pentru că a venit și S-a arătat Lumina cea neapropiată (de 3 ori).

LA LAUDE

Se pun stihirile pe 6, glasul 1:

Alcătuire a lui Gherman

Lumină din lumină a strălucit lumii Hristos, Mântuitorul nostru, Cel ce S-a arătat Dumnezeu. Acestuia popoarelor să ne închinăm (de două ori).

Cum Te vom cinsti după vrednicie Hristoase, noi robii, pe Tine, Stăpânul? Că pe noi toți în ape ne-ai înnoit.

Tu, Mântuitorul nostru, botezându-Te în Iordan, ai sfințit apele, sub palma slugii plecându-Te, și ai tămăduit patimile lumii. Mare este taina iconomiei Tale, Iubitorule de oameni, Doamne, slavă Ție.

Lumina cea adevărată S-a arătat și lumina tuturor se daruiește. Se botează cu noi Hristos, Cel ce este mai presus de toată curăția. Pune

sfințenie în apă și curățire sufletelor se face aceasta. Pământesc lucru este ceea ce se vede și mai presus de ceruri, ceea ce se înțelege. Prin baie este mântuirea, prin apă Duhul și prin afundare se face înălțarea noastră la Dumnezeu. Minunate sunt lucrurile Tale, Doamne, slavă Ție.

Cel ce îmbracă cerul cu nori, Se îmbracă astăzi cu apele Iordanului; și Se curățește cu a mea curățire, Cel ce ridică păcatul lumii. Și de sus este mărturisit de către Duhul, Cel de o ființă, a fi Fiu Unul-Născut al Tatălui, Celui dintru înălțime. Către Care să strigăm: Cel ce Te-ai arătat și ne-ai mântuit pe noi, Hristoase Dumnezeu nostru, slavă Ție.

Slavă..., glasul al 6-lea:

Alcătuire a lui Anatolie

Cu apele Iordanului Te-ai îmbrăcat, Mântuitorule, Cel ce Te îmbraci cu lumina ca și cu o haină. Și creștetul ți-ai plecat Înaintemergătorului, Cel ce ai măsurat cerul cu palma, ca să întorci lumea de la înșelăciune, și să mântuiești sufletele noastre.

Și acum..., glasul al 2-lea:

Alcătuire a lui Anatolie

Astăzi Hristos a venit la Iordan să se boteze. Astăzi Ioan s-a atins de creștetul Stăpânului. Puterile cerești s-au spăimântat, văzând taină preaminunată. Marea a văzut și a fugit; Iordanul văzând s-a întors înapoi; iar noi, cei ce ne-am luminat, strigăm: slavă lui Dumnezeu, Celui ce S-a arătat și pe pământ a fost văzut și lumea a luminat.

Doxologia mare, troparul, ecteniile și otpustul.

Și se face ungere de către preot cu untdelemnul sfințit la Litie sau din candela de la icoana praznicului.

LA LITURGHIE

ANTIFOANELE

Antifonul întâi, glasul al 2-lea:

1. La ieșirea lui Israel din Egipt, a casei lui Iacov din mijlocul unui popor barbar.

Refren: Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Mântuitorule, mântuiește-ne pe noi.

2. Ajuns-a loc sfânt al lui Israel, ținutul stăpânirii lui.

3. Marea a văzut și a fugit, Iordanul s-a întors înapoi.

4. Ce-ți este ție, mare, că ai fugit; și ție, Iordane, că te-ai întors înapoi?

Slavă... Și acum...

Antifonul al doilea, glasul al 2-lea:

1. Iubit-am, că va auzi Domnul glasul rugăciunii mele.

Refren: Mântuiește-ne pe noi Fiul lui Dumnezeu, Cel ce Te-ai botezat în Iordan de la Ioan, pe noi care cântăm Ție: Aliluia.

2. Că a plecat urechea Sa la mine și în toate zilele mele Îl voi chema.

3. Cuprinsu-m-au durerile morții, primejdiile iadului m-au aflat.

4. Milostiv și drept este Domnul și Dumnezeul nostru miluiește.

Slavă... Și acum...

Unule-Născut, Fiule și Cuvântul lui Dumnezeu, Cel ce ești fără de moarte și ai binevoit pentru mântuirea noastră a Te întrupa din sfânta Născătoare de Dumnezeu și pururea Fecioară Maria. Care neschimbat Te-ai întrupat și răstignindu-Te, Hristoase Dumnezeule, cu moartea pe moarte ai călcat. Unul fiind din Sfânta Treime, împreună slăvit cu Tatăl și cu Duhul Sfânt, mântuiește-ne pe noi.

Antifonul al treilea, glasul al 2-lea:

1. Mărturisiți-vă Domnului, că este bun, că în veac este mila Lui.

Refren: În Iordan botezându-Te Tu Doamne, închinarea Treimii S-a arătat; că glasul Părintelui a mărturisit Ție, Fiu iubit pe Tine numindu-

Te, și Duhul, în chip de porumbel, a întărit adevărul cuvântului. Cel ce Te-ai arătat, Hristoase Dumnezeu, și lumea ai luminat, slavă Ție.

2. Zică, dar, casa lui Israel că este bun, că în veac este mila Lui.

3. Să spună casa lui Aaron că este bun, că în veac este mila Lui.

4. Zică, dar, toți cei ce se tem de Domnul că este bun, că în veac este mila Lui.

VOHOD: Înțelepciune, drepti!

Stih: Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului,
Dumnezeu este Domnul și S-a arătat nouă.

Mântuiește-ne pe noi, Fiul...

Apoi troparul: În Iordan botezându-Te Tu, Doamne...
Slavă... Și acum...

CONDACUL

Arătat-Te-ai astăzi lumii. Și lumina Ta, Doamne, s-a însemnat peste noi, care cu cunoștință Te laudăm. Venit-ai și Te-ai arătat lumina cea neapropiată.

În loc de Sfinte Dumnezeu..., se cântă: Câți în Hristos v-ați botezat, în Hristos v-ați îmbrăcat. Aliluia.

Prochimen, glasul al 4-lea:

Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului.

Stih: Mărturisiți-vă Domnului că este bun, că în veac este mila Lui.

APOSTOLUL

Din Epistola către Tit (2:11-14, 3:4-7) a Sf. Ap. Pavel, citire:

Fraților, harul mântuitor al lui Dumnezeu s-a arătat tuturor oamenilor, învățându-ne pe noi să lepădăm fărădelegea și poftele lumești și, în veacul de acum, să trăim cu înțelepciune, cu dreptate și cu cucernicie; și să așteptăm fericita nădejde și arătarea slavei marelui

Dumnezeu și Mântuitorului nostru Hristos Iisus, Care S-a dat pe Sine pentru noi, ca să ne izbăvească de toată fărădelegea și să-și curățească Lui popor ales, râvnitor de fapte bune. Iar când bunătatea și iubirea de oameni a Mântuitorului nostru Dumnezeu s-au arătat, El ne-a mântuit, nu din faptele cele întru dreptate, săvârșite de noi, și după a Lui îndurare, prin baia nașterii celei de a doua și prin înnoirea Duhului Sfânt, Pe Care L-a vărsat peste noi, din belșug, prin Iisus Hristos, Mântuitorul nostru, ca îndreptându-ne prin harul Lui, să ne facem, după nădejde, moștenitorii vieții celei veșnice.

Aliluia, glasul al 4-lea:

Aduceți daruri Domnului, fiii lui Dumnezeu.

Stih: Glasul Domnului peste ape strigă.

Din Sfânta Evanghelie cea după Matei (3:13-17), citire:

În vremea aceea a venit Iisus din Galileea, la Iordan, către Ioan, ca să se boteze de către el. Ioan însă îl oprea, zicând: Eu am trebuință să fiu botezat de Tine, și Tu vii la mine? Și răspunzând, Iisus a zis către el: Lasă acum, că așa se cuvine nouă să împlinim toată dreptatea. Atunci L-a lăsat. Iar botezându-se Iisus, când ieșea din apă, îndată cerurile s-au deschis și Duhul lui Dumnezeu s-a văzut pogorându-se ca un porumbel și venind peste El. Și iată glas din ceruri zicând: „Acesta este Fiul Meu cel iubit întru Care am binevoit”.

CHINONICUL

**Arătat-u-s-a darul lui Dumnezeu cel mântuitor, tuturor oamenilor.
Aliluia.**

După Rugăciunea din spatele Avonului, iese din biserică și merge la un izvor de apă sau unde va fi gătită apa, cântându-se troparele, glasul al 8-lea: Glasul Domnului peste ape strigă..., și celelalte. Și se face acolo slujba Sfințirii celei Mari a apei.

SFINȚIREA CEA MARE A APEI

Se cuvine a ști că: După Rugăciunea amvonului, ies toți slujitorii, prin ușa cea mare în mijlocul bisericii, unde este gătită apa. Starețul sau preotul întâistător merge cu sfânta cruce, iar clericii merg înaintea lui, cu sfeșnicele și diaconul cu cădelnița. Se așază sfânta cruce pe masa unde este gătită apa. În acest timp, cântăreții cântă stihirile următoare, pe glasul al 8-lea:

Alcătuire a lui Sofronie, patriarhul Ierusalimului

Glasul Domnului peste ape strigă, grăind: veniți de luați toți Duhul înțelepciunii, Duhul înțelegerii, Duhul temerii de Dumnezeu al lui Hristos, Celui ce S-a arătat.

Astăzi firea apelor se sfințește și se desparte Iordanul, și își oprește curgerea apelor sale, văzând pe Stăpânul botezându-Se.

Ca un om ai venit la râu, Hristoase Împărate, și Te sârguiești a lua botez de rob, Bunule, din mâinile Înaintemergătorului, pentru păcatele noastre, Iubitorule de oameni.

Slavă... Și acum..., același glas:

Către glasul celui ce strigă în pustiu: gătiți calea Domnului, venit-ai Doamne, luând chip de rob, botez cerând. Cel ce nu știi de păcat. Văzutu-Te-au apele și s-au temut. Cutremuratu-s-a Înaintemergătorul și a strigat, grăind: Cum va lumina sfeșnicul pe Lumină? Cum își va pune mâna robul pe Stăpânul? Sfințește-mă pe mine și apele, Mântuitorule. Cel ce ai ridicat păcatul lumii.

La dorință, aici se pot adăuga trei Paremii din Isaia – 35:1-10; 55:1-13 și 12:3-6. Apoi

APOSTOLUL

Prochimen, glasul al 3-lea:

Domnul este lumina mea și Mântuitorul meu, de cine mă voi teme?

Stih: Domnul este izbăvitorul vieții mele, de cine mă voi înfricoșa?

Din Epistola întâia către Corinteni (10:1-4) a sfântului apostol Pavel, citire:

Fraților, nu voiesc ca voi să nu știți că părinții noștri au fost toți sub nor și că toți au trecut prin mare. Și toți, întru Moise, au fost botezați în nor și în mare. Și toți au mâncat aceeași mâncare duhovnicească; și toți, aceeași băutură duhovnicească au băut, pentru că beau din piatra duhovnicească ce îi urma. Iar piatra era Hristos.

Aliluia, glasul al 6-lea:

Glasul Domnului peste ape strigă.

Stih: Dumnezeuul slavei a tunat.

Evanghelia de la Marcu (I, 9-11):

În zilele acelea, Iisus a venit din Nazaretul Galileii și s-a botezat în Iordan, de către Ioan. Și îndată, ieșind din apă, a văzut cerurile deschise și Duhul ca un porumbel coborându-Se peste El. Și glas s-a făcut din ceruri: Tu ești Fiul Meu cel iubit, întru Tine am binevoit.

Dacă dorește cel mai mare, după Evanghelie se rostește acest Prolog în două părți (care în unele ediții a fost înserat în textul rugăciunilor de mai jos), iar dacă nu, se trece direct la ectenia mare:

Slăvimu-Te pe Tine, Stăpâne, Iubitorule de oameni. Atotțiitorule Împărate, Cel ce ești mai înainte de veci. Slăvimu-Te pe Tine, Ziditorule și Făcătorule a toate. Slăvimu-Te pe Tine, Fiule al lui Dumnezeu, Unule-Născut, Cel ce ești fără de tată din Mamă și fără mamă din Tată. Că la praznicul ce a trecut Prunc Te-am văzut, iar la acesta de acum desăvârșit Te vedem pe Tine, Cel ce Te-ai arătat Dumnezeuul nostru, din Cel desăvârșit. Căci astăzi ne-a sosit nouă tuturor vreme de praznic și ceata sfinților cu noi se adună, și îngerii cu oamenii împreună prăznuiesc. Astăzi darul Sfântului Duh în chip de porumbel peste ape a coborât. Astăzi, Soarele cel neapus a răsărit, și lumea cu lumina Domnului se luminează. Astăzi luna cu raze luminoase luminează pământul. Astăzi, stelele cele luminoase, cu lumina strălucirii, lumea înfrumusețează. Astăzi norii rouează din cer omenirii ploaia dreptății. Astăzi, Cel nefăcut, de voia Sa, este atins cu mâna de către făptura Sa. Astăzi, Proorocul și Înaintemergătorul se apropie de Stăpânul, și cu frică stă înaintea Lui, văzând pogorârea lui Dumnezeu la noi. Astăzi, apele Iordanului se prefac în vindecări, cu venirea Domnului. Astăzi, toată făptura se adapă cu curgeri tainice. Astăzi, păcatele oamenilor se curăță în apele Iordanului. Astăzi, raiul s-a deschis oamenilor și Soarele dreptății ne luminează nouă. Astăzi, apa cea amară, care era în vremea lui Moise, se prefac în dulceață poporului cu venirea Domnului. Astăzi, ne-am izbăvit de plânsul cel vechi și ca un Israel nou

ne-am mântuit. Astăzi, ne-am izbăvit de întuneric și cu lumina cunoștinței de Dumnezeu ne-am luminat. Astăzi, întunericul lumii se risipește cu arătarea Dumnezeului nostru. Astăzi, toată făptura se luminează de sus ca o făclie. Astăzi, înșelăciunea se surpă și cale de mântuire ne lucrează nouă venirea Stăpânului. Astăzi, cele de sus cu cele de jos împreună prăznuiesc, și cele de jos cu cele de sus împreună vorbesc. Astăzi, adunarea cea sfințită și mult vestită a ortodocșilor se bucură. Astăzi, Stăpânul la Botez merge, ca să ridice firea omenească la înălțime. Astăzi, Cel neplecat Se pleacă robului Său, ca să ne slobozească pe noi din robie. Astăzi, împărăția cerurilor am dobândit, iar împărăția Domnului nu are sfârșit. Astăzi, pământul și mare și-au împărțit bucuria lumii, și lumea s-a umplut de veselie.

Văzutu-Te-au apele, Dumnezeule, văzutu-Te-au apele și s-au temut. Iordanul s-a întors înapoi, văzând Focul Dumnezeirii pogorându-Se trupește și intrând într-însul. Iordanul s-a întors înapoi, văzând pe Sfântul Duh în chip de porumbel pogorându-Se și zburând împrejurul Tău. Iordanul s-a întors înapoi, văzând pe Cel nevăzut, văzut, pe Făcătorul întrupat, pe Stăpânul în chip de rob. Iordanul s-a întors înapoi și munții au săltat văzând pe Dumnezeu întrupat, iar norii au dat glas, mirându-se de Cel ce a venit, Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, prăznuire stăpânească văzând astăzi în Iordan și pe Cel ce moartea neascultării și boldul înșelăciunii și legătura iadului în Iordan a afundat și a dăruit lumii botezul mântuirii. Amin.

**De este diacon rostește ectenia mare,
iar de nu, o zice preotul însuși:**

Îu pace Domnului să ne rugăm.

Pentru pacea de sus și pentru mântuirea sufletelor noastre, Domnului să ne rugăm.

Pentru pacea a toată lumea, pentru statornicia sfintelor lui Dumnezeu Biserici și pentru unirea tuturor, Domnului să ne rugăm.

Pentru sfântă biserica aceasta și pentru cei ce cu credință, cu evlavie și cu frică de Dumnezeu intră într-însa, Domnului să ne rugăm.

Pentru (Înalt-)Preasfințitul (Arhi-)Episcopul nostru (N), pentru cinstita preoțime și întru Hristos diaconime și pentru tot clerul și poporul, Domnului să ne rugăm.

Pentru conducerea și armata țării, Domnului să ne rugăm.

Pentru orașul (sau satul) și țara aceasta, pentru toate orașele și satele și pentru cei ce cu credință locuiesc într-însele, Domnului să ne rugăm.

Pentru bună întocmirea văzduhului, pentru îmbelșugarea roadelor pământului și pentru vremuri cu pace, Domnului să ne rugăm.

Pentru cei ce călătoresc pe ape, pe uscat și prin aer, pentru cei bolnavi, pentru cei ce pătimesc, pentru cei robiți și pentru mântuirea lor, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să se sfințească apa aceasta cu puterea, cu lucrarea și cu pogorârea Sfântului Duh, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să se pogoare peste apa aceasta lucrarea cea curățitoare a Treimii, celei mai presus de fire, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să se dăruiască apei acesteia harul izbăvirii și binecuvântarea Iordanului, cu puterea, cu lucrarea și cu venirea Sfântului Duh, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să se zdrobească satana sub picioarele noastre și să se risipească tot sfatul viclean, care se pornește asupra noastră, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să ne scoată pe noi Domnul Dumnezeu nostru din toată vrăjmășia și ispita care ne stă împotriva, și să ne facă vrednici de bunătățile cele făgăduite, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să ne luminăm noi cu luminarea cunoștinței și a dreptei credințe, prin venirea Sfântului Duh, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să se facă apa aceasta dar de sfințenie și curățire de păcate, spre tămăduirea sufletelor și a trupurilor, și spre tot folosul de trebuință, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să fie apa aceasta curățitoare spre viața veșnică, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să se arate apa aceasta izgonitoare de toată bântuiala vrăjmașilor celor văzuți și nevăzuți, Domnului să ne rugăm.

Pentru cei ce o vor lua și o vor primi spre sfințirea caselor, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să fie apa aceasta curățire sufletelor și trupurilor tuturor celor ce o vor lua cu credință și vor gusta dintr-însa Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să ne învrednicim noi să ne umplem de sfințenie prin gustarea din apa aceasta, cu venirea nevăzută a Duhului Sfânt, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să audă Domnul Dumnezeu glasul rugăciunii noastre, al celor păcătoși, și să ne miluiască pe noi, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să fim izbăviți noi de tot necazul, mânia, primejdia și nevoia, Domnului să ne rugăm.

Apără, mântuiește, miluiește și ne păzește pe noi, Dumnezeule, cu harul Tău.

Pe preasfânta, curata, preabinecuvântata, mărita stăpâna noastră, de Dumnezeu Născătoarea și pururea Fecioara Maria, cu toți sfinții pomenindu-o; pe noi înșine și unii pe alții și toată viața noastră lui Hristos Dumnezeu să o dăm.

Apoi preotul zice această rugăciune:

Doamne, Iisuse Hristoase, Fiule Unule-Născut, Care ești în sânul Tatălui, Dumnezeule cel adevărat, Izvorul vieții și al nemuririi, Lumina cea din Lumină, Care ai venit în lume să o luminezi pe ea, luminează cugetul nostru cu Duhul Tău cel Sfânt și ne primește pe noi, care aducem Ție slavă și bună mulțumire pentru lucrurile Tale cele mari și minunate săvârșite dintru început și pentru rânduiala Ta cea mântuitoare din veacurile ce au urmat, când Te-ai îmbrăcat în trupul nostru cel neputincios și sărac, și Te-ai umilit până la măsura de rob, Împărate al tuturor. Suferit-ai încă și a Te boteza în Iordan de mâna

robului, ca sfințind firea apelor, Tu, Cel ce ești fără de păcat, să ne faci nouă cale către nașterea cea de a doua prin apă și prin Duh și să ne întorci pe noi la libertatea cea dintâi. Prăznuind pomenirea acestei taine dumnezeiești, ne rugăm Ție, Stăpâne, Iubitorule de oameni, stropește și peste noi nevrednicii robii Tăi, după făgăduința Ta cea dumnezeiască, apa cea curățitoare, darul milostivirii Tale, ca să fie bineprimită bunătății Tale cererea noastră a păcătoșilor pentru apa aceasta, și prin ea să se dăruiască nouă și la tot poporul Tău cel credincios binecuvântarea Ta, spre slava sfântului și închinatului Tău nume.

Că Ție se cuvinte toată slava, cinstea și închinăciunea împreună cu Cel fără de început al Tău Părinte și cu Preasfântul și bunul și de viață Făcătorul Tău Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

**Apoi iarăși preotul zice această rugăciune,
alcătuită de Sf. Sofronie, patriarhul Ierusalimului:**

Treime mai presus de fire, preabună, preadumnezeiască, atotputernică, a toate văzătoare, nevăzută, nepătrunsă, făcătoarea ființelor celor înțelegătoare și a firilor celor cuvântătoare; bunătatea cea firească, lumina cea neapropiată, Care luminezi pe tot omul ce vine în lume, strălucește și întru mine nevrednicul robul Tău! Luminează-mi ochii minții mele, ca să îndrăznesc a lăuda binefacerea și puterea Ta cea nemăsurată. Fie bineprimită rugăciunea ce se aduce de mine pentru poporul ce stă înaintea. Să nu oprească păcatele mele venirea aici a Sfântului Tău Duh, ci mă iartă, Ceea ce ești preabună, ca să strig către Tine cu umilință:

Și preotul zice cu glas mare acestea:

Mare ești, Doamne, și minunate sunt lucrurile Tale și nici un cuvânt nu este destul spre lauda minunilor Tale (de trei ori).

Apoi urmează:

Că Tu, cu voia, pe toate le-ai adus din neființă la ființă. Cu puterea Ta ții făptura și cu purtarea de grijă chivernisești lumea. Tu din patru

stihii ai întocmit făptura și cu patru vremi ai încununat curgerea anului. De Tine se cutremură toate puterile cerești; pe Tine Te laudă soarele; pe Tine Te slăvește luna; Ție se supun stelele; pe Tine Te ascultă lumina; de Tine se îngrozesc adâncurile; Ție slujesc izvoarele. Tu ai întins cerul ca un cort; Tu ai întărit pământul peste ape; Tu ai îngrădit marea cu nisip; Tu, spre suflare, ai revărsat aerul. Puterile îngerești Ție slujesc și cetele arhanghelilor Ție se închină. Heruvimii cei cu ochi mulți și serafimii cei cu câte șase aripi, împrejur stând și zburând, de frica slavei Tale celei neapropiate se acopăr. Căci Tu, Dumnezeu fiind, necuprins de gând și de cuvânt și fără început, ai venit pe pământ chip de rob luând, întru asemănarea omenească făcându-Te; că n-ai suferit, Stăpâne, pentru îndurările milei Tale, a vedea neamul omenesc chinuit de diavolul, ci ai venit și ne-ai mântuit pe noi. Mărturisim harul, vestim mila, nu tăinuim facerea Ta de bine! Firea neamului nostru ai izbăvit-o; pântecul Fecioarei ai sfințit cu nașterea Ta. Toată făptura Te laudă pe Tine, Cel ce Te-ai arătat; că Tu, Dumnezeul nostru, pe pământ Te-ai arătat și cu oamenii împreună ai petrecut. Tu ai sfințit și apele Iordanului, trimițând din cer Duhul Tău cel Sfânt și capetele „balaurilor” care se încuibaseră acolo l-ai zdrobit:

Tu Însuși, dar, Iubitorule de oameni Împărate, vino și acum prin pogorârea Sfântului Tău Duh, și sfințește apa aceasta! (de 3 ori).

Zicând preotul aceasta de trei ori, binecuvintează apa cu mâna, afundând mâna în apă în chipul sfintei cruci, la fiecare zicere.

Apoi urmează:

Și-i dă ei harul izbăvirii și binecuvântarea Iordanului. Fă-o pe ea izvor de nestricăciune, dar de sfințenie, dezlegare de păcate, vindecare de boli, demonilor pieire, îndepărtare puterilor celor potrivnice, plină de putere îngerească. Ca toți cei ce se vor stropi și vor gusta din ea, să o aibă spre curățirea sufletelor și a trupurilor, spre vindecarea patimilor, spre sfințirea caselor și spre tot folosul de trebuință. Că Tu ești Dumnezeul nostru, Cel ce ai înnoit prin apă și prin Duh firea noastră cea învechită de păcat. Tu ești Dumnezeul nostru, Care, pe vremea lui

Noe, cu apă ai înecat păcatul. Tu ești Dumnezeuul nostru, Cel ce prin mare și prin Moise ai eliberat neamul evreiesc din robia lui Faraon. Tu ești Dumnezeuul nostru, Care ai despiciat piatra în pustiu și au curs ape și râurile s-au umplut de apă și poporul Tău cel însetat l-ai adăpat: Tu ești Dumnezeuul nostru, Care cu apă și cu foc, prin Ilie, ai izbăvit pe Israel din rătăcirea lui Baal. Înсуți și acum, Stăpâne, sfințind apa aceasta, cu Duhul Tău cel Sfânt, dă tuturor celor ce se vor stropi și o vor gusta sfințire, binecuvântare, curățire, sănătate.

Adu-Ți aminte, Doamne, de toți episcopi ortodocși, de cinstita preoțime și întru Hristos diaconime și de tot clerul și de poporul ce stă înaintea și de frații noștri care din binecuvântate pricini nu sunt printre noi, și-i miluiește pe dânșii și pe noi, după mare mila Ta. Ca și de stihii, și de îngeri și de oameni, și de cele văzute, și de cele nevăzute să fie slăvit numele Tău cel preasfânt, al Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Preotul: Pace tuturor.

Diaconul: Capetele voastre Domnului să le plecați.

Preotul, plecându-și capul, citește în taină această rugăciune:

Pleacă, Doamne, urechea Ta și ne auzi pe noi, Tu, Cel ce ai primit a Te boteza în Iordan și ai sfințit apele; și ne binecuvântează pe noi, care prin plecarea capului nostru, arătăm semnul supunerii. Și ne învrednicește a ne umple de sfințenia Ta prin împărtășirea și stropirea cu apa aceasta. Și să ne fie nouă, Doamne, spre sănătatea sufletului și a trupului.

Ecfonis:

Că Tu ești sfințirea sufletelor și a trupurilor noastre și Ție slavă și mulțumire și închinăciune înălțăm, împreună și Celui fără de început al Tău Părinte și Preasfântului și bunului și de viață făcătorului Tău Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

După aceasta preotul luând sfânta cruce o afundă drept în apă, de trei ori, făcând semnul crucii; și scoțând-o ține cu amândouă mâinile și cântă troparul, glasul 1:

În Iordan botezându-Te Tu, Doamne, închinarea Treimii s-a arătat; că glasul Părintelui a mărturisit Ție, Fiu iubit pe Tine numindu-Te, și Duhul, în chip de porumbel a întărit adevărul cuvântului. Cel ce Te-ai arătat, Hristoase Dumnezeu, și lumea ai luminat, slavă Ție (de trei ori).

După aceasta stropește altarul și toată biserica și poporul cu apa sfințită. Și intrând în biserică, se cântă această idiomeală, glasul al 6-lea:

Să cântăm credincioșii mărirea binefacerii lui Dumnezeu, cea pentru noi. Că făcându-Se om, pentru păcatul nostru, pentru curățirea noastră Se curățește în Iordan, Cel ce este singurul curat și nesticăcios, sfințindu-mă pe mine și apele și zdrobind capetele balaurilor, în apă. Deci să luăm apă cu veselie, fraților. Că celor ce o iau cu credință, în chip nevăzut se dă darul Duhului, de la Hristos Dumnezeu și Mântuitorul sufletelor noastre.

După aceea:

Fie numele Domnului binecuvântat de acum și până în veac (de trei ori).

Și otpustul acesta:

Cel ce în Iordan, de la Ioan, a voit a Se boteza pentru mântuirea noastră, Hristos, adevăratul Dumnezeu nostru, pentru rugăciunile preacuratei Maicii Sale, cu puterea cinstitei și de viață făcătoarei Cruci și pentru ale tuturor sfinților, să ne miluiască și să ne mântuiască pe noi, ca un bun și de oameni iubitor.

Se dă anafură poporului, iar din apa sfințită se gustă mai înainte de a lua anafura.

La masă mirenii au dezlegare la toate, în orice zi s-ar întâmpla; iar monahii, la pește, brânză și ouă.